

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΙΝΤΓΥΑΡ ΚΙΠΛΙΓΚ

ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΤΟΥ ΧΙΜΠΙΑΤΖΗ

ΟΛΥ σνεγά ρωτούσαμε τον υποπλοίαρχο Ζάκ Σμιθ, από ποιά παλιά πληγή του είχε μπει η τρομερή έκεινη ούλη που είχε στο μπράτσο του, μα εκείνος πάντα απέφευγε να μάς απαντήσει. Τέλος, η καθημερινή μας έρωτησεις τον ανάγκασαν να ικανοποιήσει την επίμονη περιέργειά μας.

— Αυτή η ούλη — άρχισε να μάς λέη — δεν είχε αποτέλεσμα χτυπήματος ούτε από σφαίρα, ούτε από σπαθί. Προέρχεται από τις φοβερές δαγκωματιές ενός πύθικου. Έ-

δώ πρέπει να σάς πώ ότι έλαβα μέρος σε πολλές μεγάλες και τρομερές μάχες, κι όμως ποτέ μου δεν είδα τον θάνατο τόσο τρομαχτικό κι' ή άταισιο, όσο τη νύχτα εκείνη που είχα να κάνω μ' έναν πύθικο, με τον Ζακό. Πρέπει να ξέρετε άκόμα ότι ο Ζακό δεν ήταν συνήθισμένος πύθικος. Ήταν ένας χιματάζης τεραστίου αναστήματος, δυνατός κι' εύκινητος, με καστανό τρίχωμα. Τον είχα δαγκώσει στον πλοίαρχο της «Βασίλισσας της Αγγλίας», στην οποία ύπηρετούσα τότε ως δόκιμος. Ήμουν άκόμα εκείνη την εποχή δεκάξη χρόνων, σχεδόν παιδί.

Στην άρχη, η σχέσης μας με τον Ζακό ήταν πολύ καλές και σχεδόν φιλικές. Όταν μ' έβλεπε, έκανε τους πιο διασκεδαστικούς μορφασμούς του και τις πιο δύσκολες τοιαύτες του. Ή προτιμήσι τον αυτή κι' ή φίλια του δεν μου φαινόταν παράξενη, γιατί κι' εγώ τούδινα ένα σωρό πράγματα. Βλέπτετε ότι τα αισθήματά μας ήταν αμοιβαία, ίσως μάλιστα να ώφειλόταν στην άναρχη που νοιώθαμε κι' οι δύο μας να διασκεδάζουμε, άναρχη δικαιολογημένη σε δύο νέους, όπως έμεις οι δύο.

Τις πρώτες μέρες που επιδιώκαμε στο θαρρετό, μαγευόμενο δόλο, άξιοματικοί και ναύτες, και σχηματίζοντας κύκλο γύρω από τον Ζακό, παρακολουθούσαμε μ' ενδιαφέρον τα γυμνάσματά του και τους μορφασμούς του. Ο Ζακό καταλάβαινε ότι τον θαυμάζαμε και γι' αυτό ήταν υπερήφανος κι' εύχαριστήμενος.

Ή δημοτικότης διως, όπως για τους ανθρώπους, έτσι και για τα ζώα, είχε έφημερος. Κι' ο Ζακό πολύ γρήγορα το κατάλαβε. Μέρα με τη μέρα, ο θαυμασμός των ανθρώπων του πληρώματος λιγόστευε και πολύ σπάνια πήγαιναν πειά να τον βλέπουν. Έδρασαν πειά τα γυμνάσματά του μονότονα και τις γκριμάτσες του αποχρονιστικές. Κι' έτσι ο Ζακό ήμεινε σχεδόν μόνος και λυπημένος. Ο μόνος που τον λυπόταν και τούκιανε συντροφιά, ήμουν εγώ. Θά έβλεπε λοιπόν ή φίλια του σε μένα να μεγαλώνει. Κι' διως, πράγμα άνεξήγητο που μου προκαλούσε έκπληξη, μόλις μ' έβλεπε κατσούκριαζε, τα μάτια του σπύθιζαν από κωαία, έτριζε τα δόντια του κι' έβγαζε κάτι τραχείς και όξεις γροβιλισμούς απ' το λαρήγγι του, που με κάνουν ν' ανατριχίλνω. Ζάρωνε το σώμα του, τρέμοντας από όργη, κι' έξαφνα έκανε να όρησει έπάνω μου με μανία. Ήταν διως γερά δευμένο με άλυσίδα και δεν κατάφερε τίποτε. Κι' διως, μολονότι βεβαιωνόταν ότι πηγαίνει χαμένη κάθε προσπάθειά του, ξαναπήδωσε πάνω μου γροβιλίζοντας άγρια, για να ξανασημαζενή στη θέσι του, ριχνοντάς μου κάτι ματιές που γυάλιζαν άταισία από τους παροξυσμούς του περιφρηου έκείνου μίσους του.

Δεν άντηχούσα και πολύ για την μεταστροφή των αισθημάτων του Ζακό άπέναντί μου. Γιατί ήμουν έξαιρετικά άταχαλμένος όλη μέρα με τα καθήκοντά μου. Κι' έπιμωδσαν και μ' αγαπούσαν όλοι μέσα στο πλοίο και γι' αυτό προσπαθούσα να δικαιολογήσω με την εδινειθία μου τα αισθήματα και την καλή ιδέα που είχαν σχηματίσει για μένα.

Μιά μέρα, ενώ βρισκόμουν στη γέφυρα, πέρασε ο πλοίαρχος, με χτύπησε φιλικά στον ώμο, μ' έπασε από το χέρι και μου έλεγε μερικά κολακευτικά λόγια. Οι έπανου το άνωτέρου μου με κολάκευαν κι' ήμουν πολύ εύχαριστήμενος. Χωρίς να το άντιληφθώ, είχαμε φτάσει έντωματαξυ κοντά στο μέρος όπου ήταν δευμένος ο πύθικος. Ο Ζακό, μόλις με είδε, ξαναόρησε τις έπιθσεις του.

— Για κίττα, μου έλεε ο πλοίαρχος. Λες κι' ο Ζακό σε μισεί... Λές τάχα να ζήλεις!...

Κι' έβργε χαμογελώντας για το άστείο που έλεε. Κι' διως ο άστεϊσμός του πλοίαρχου ήταν προφανής!... Γιατί την ίδια μέρα, τη νύχτα, ήταν το τυχερό μου να βεβαιωθώ έμπράκτως για την άλήθεια που έβλεπαν τα λόγια του πλοίαρχου.

Ή νύχτα εκείνη ήταν ύπεροχη, φεγγαρόλινη. Πλέαμε με τον καλύτερο καιρό, στον κόλπο της Βεγγάλης. Έλάνω στο καταστράμα άγρυπνούσαμε τρεις: Ο ναύτης που έμεινε στο τιμόνι, ο υποπλοίαρχος που βρισκόταν στην πυξίδα κι' εγώ.

Ο υποπλοίαρχος μ' έστειλε σε κάποια στιγμή να ξεταώσω τους

φανούς. Έπειτα από λίγα λεπτά, η ύπηρεσία μου τελείωσε και ξαναγύρισα στη γέφυρα νυσταγμένος. Έξαφνα τότε είδα ένα μαύρο όγκο μπροστά μου, δύο μακρά χέρια να με άπειλουν, δύο μάτια να λάμπουν. Ποιάς νάταν τάχα ο άναπάντεχος αυτός έχθρός; Ο κρότος μάς άλυσούσε κι' οι γροβιλισμοί του ζώου με πληροφόρησαν άμέσως.

— Ε!... μουρούφια χαμογελώντας. Έσύ είσαι, παλάβε Ζακό!... Θέλεις να ριχτής έπάνω μου, δεν είνε έτσι;... Θά διασκεδάζεις πολύ άν κατόρθωνες να μου ξεσχίσεις τις σάρκες μου και να μου ματήξης τα δόντια σου στο λαρήγγι μου... άν, έννοείται, ήσουν έλευθερός!... Δυστυχώς διως για σένα, είσαι καλά δευμένος με τις άλυσίδες σου, πάλοκατεργάρι!...

Δεν πρόφτασα ν' άποτελειώσω τα λόγια μου, όταν άκουσα ένα κρότο ξερό, σαν σπάσιμο ενός πολύ σκληρού άντικειμένου, κι' άμέσως έννοιωσα ένα φοβερό βάρος στους ώμους μου. Ο Ζακό είχε σπάσει τις άλυσίδες του κι' είχε γαντζωθεί έπάνω μου... Τάχα πειά χαμένα. Είχα γινωμενά ποδια και χέρια κι' ή ποικαμία μου ήταν πολύ άνοχη στο λαμό. Μιά ξαρνική δαγκωνιά μ' έκανε να πιάσω τον ώμο μου και με τα δύο μου χέρια. Ή φωνή μου πνιγόταν στο λαρήγγι μου.

Ο Ζακό, μόλις με δάγκωσε, τινάχτηκε από πάνω μου, κι' άνεδαομένη στο κατάρτι, με κίτταξε με τα φλογισμένα από το μίσος μάτια του, γροβιλίζοντας πολύ παράξενα... Έτοιμαζόταν τώρα για νέα έπιθεσι... Τον έβλεπα νάχη τα χέρια του άνοιχτά, τα ποδια του ένωκενα, να ζυγιάζεται, για να ξαναορηθή στην καταλήρη στιγμή.

Και το κακόσχημο σώμα του, που στο φώς της σελήνης έταίρινε γιγαντιαίες διαστάσεις, φαινόταν σαν ένα ύπερφυσικό και φανταστικό όν.

Πράγματι, σε λίγο ξαναόρηχτε έπάνω μου από ψηλά, με μία άφάνταστη όρη, μα χίττερς με το στήθος πάνω στις σφαιμένες γροθίες μου που πρόφτασα να τις τεντώσω, κι' έπεσε άνάσχελα στη γέφυρα. Χωρίς να χάνω στιγμή, ρίχτηρα έπάνω του, σίγουρος ότι τον είχα στο χέρι, και τον άρπασα από το λαμό.

Λογάριασα διως χωρίς την καταλήρητακή δύναμη του άντιπάλου μου, Τούσφιγγα το λαμό όσο μπορούσα. Μα και κείνος είχε άγκυλάσει το κεφάλι μου με τα μακρά χέρια του κι' είχε τιλίξει τα ποδια του στη μέση μου και μ' έσφιγγε τόσο δυνατά, ώστε νόμιξα πως βρισκόμουν πιασμένος μέσα σε ένα σιδερένιο κλώδι. Θά μείνωμει έτσι, πρόσωπο με πρόσωπο, σφιγγοντας ο ένας τον άλλο, λίγα δευτερόλεπτα, που μου φάνηκαν ώρες άτέλειωτες... Ένοιωθα τα νύχια του να μπηγναι στο σβέρκο μου και το βρώμικο χνώτο του να μου φλογιάνη την άνασθη, καθώς τέντωνε το μουσούδι του για να μου δαγκώσει το λαρήγγι. Δεν μπορούσα να κινήθω...

Έξαφνα ο Ζακό, μ' ένα άπότεμο τίνωμα προς τα πίσω, βρόθηκε πάνω στον εαόργατρο του πλοίου, ενώ εγώ ήμουν πιασμένος άνάσχελα.

Μόλις κατόρθωσα να σηκωθώ, κι' ο Ζακό, με μεγαλύτερο θάρρος απ' την έπιτυχία του, ξαναόρηχτε πάνω μου πιο άγριο από πριν... Αυτή τη φορά μ' άρπασε απ' τ' άριστερό μπράτσο και βύθσε τα δόντια του στις σάρκες μου. Ο κρότος λές και μούδωσε τεράστια δύναμη και με το δεξι χέρι κατάφερε να τρομήει γροθιά στο άταισιο μουτρο του άντιπάλου μου, κλονώντας τον να ύποχωρήσει... Ή φρίκη που έννοιωθα μου είχε παραλίπει πειά τις δυνάμεις μου. Μιά φρίκη συχαμεφή που μ' άνακάτεπε τα σπλάγγα και μ' έκανε να ξεράσω άπάνω του. Μιά τέτοια σκηνη, κάτω από το λυπημένο φώς του φεγγαριού, μέσ' στην άτελπιστική μονοονία της νύχτας, μόνος μιά διαστραμμένη φαντασία μπορεί να συλλάβη.

Ένωματαξυ έχανα πολύ αίμα κι' ή δύναμεις μου μ' έγκαιώλεισαν όλοένα. Ήμουν πειά τελείως άτελπισμένος.

Ο Ζακό, έκείνη τη στιγμή, ώρησε πάλι έναντιον μου... Τότε άρχισα να φονάξω μ' όδες τις δυνάμεις μου και συγχρόνως πήδηξα προς τα πλάγια, για ν' άπορήγγω την τρομερή έπιθεσι του. Σκοπύνταμει και, για να μίν πείσω, πιάστηρα σ' ένα ξύλο του καραβιού. Τότε άντελήφθη ότι το ξύλο αυτό δεν στηριζόταν καλά. Το τράβηξα με δύναμη και τώβγαλα από τη θέσι του. Κι' όταν είδα να μού ξαναορηχεται πάλι ο Ζακό, τούφερα μία στο κεφάλι με το πρόχειρο έκείνο όπλο μου και τον έφριξα κάτω άναίσθητα.

Μα κι' εγώ δεν ήμουν σε καλύτερη κατάσταση. Δεν μπορούσα να κάνω βήμα, Σωριάστηρα κάτω βογγώντας άγρια απ' τους φοβερούς πόνους που αισθανόμουν στο χέρι και στον ώμο. Έπλεσα στο αίμα μου. Εύτυχώς που σε λίγο ήρθε ο υποπλοίαρχος, κρατώντας έναν κινδύ με νερό. Βλέποντας πως άργούσα να γυρώσω, νόμισα ότι άποκομήθηκα κι' έόχθονα να με ζυτηθή με ψυχρολουσία.

Άμέσως με πήγαν στο χειροουργείο και με ύπνάντισαν. Έμεινα στο κρεβάτι δώδεκα μέρες, ώσπου γιατρεύτηκαν ή πληγές μου, άφίνοντας μου την ούλη έκείνη που σάς έκίνησε τόσο την περιέργειαν.

